

Autoretrat amb mar

dorm dintre meu en una nit de reis/ on volen en silenci les escombres

Foto: Mireia mim

És aquell nen callat que juga sol.
S'està darrere d'aquests ulls de vell,
resisteix l'investida del migdia
escoltant els confusos versicles de les ones
i els crits dels cossos nus i rovellats
entrant en l'aigua freda i transparent
de la platja de còdols. Té vergonya,
va d'un a l'altre amagatall dels contes.

Dorm dintre meu, perduda criatura:

dorm dintre meu en una nit de reis
on volen en silenci les escombres
i els llops deixen petjades en la neu.
A fora el cel s'emplena d'albercocs
i el mar blau fosc de prunes es desfà
damunt dels negres ganivets de roques.

Aquest estiu d'alcohol gelat als ulls
sento la meva vida negra i groga
com la polpa d'un fruit que es va podrint
al voltant del pinyol de la memòria.
Amaga't dintre meu, perduda criatura.
Dins de mi, protegida del migdia,
recita la rondalla del nen gris
i de la miserable bicicleta
que munta el trist ciclista del suburbi.
T'està buscant i ja és a prop d'aquí.